

מיכתבים

(המשך מעמוד 3)

הברית קיבלתי מקרקעין ולשדולה אין כל קשר לעבודתי, לא במישרין ולא בעקיפין. ואגב, גם כל עיתונאי בווינגטון העוסק בענייני המיזם התיכון יודע, כי סטיב רוזן אינו מנהל איפ"ק (השדולה) וכי וכו'.

והואיל ומימפר הטלפון שלי בווינגטון אינו סודי וכתב העולם הזה היה יכול להשיגו בנקל (וגינתו היה לאמת את העובדות לריוקו), קשה לי להשתחרר מתחושה, כי בניסוח הידיעה היה יותר משמך של רשעות. **זאב שיף**, וושינגטון

גיור כהל

קורא שם בניו של רב חרדי מתרון פשרה לתיקון חוקי-השבות.

איגרת רחופה ובהולה מאת הרב הגאון בתורה, סיני ועוקר הרים, הארמ"ר רב יהודי חרדי שליט"א מק"ק ניו-יארק תוכב"א —

מכיוון שכינו, בטיעון רשמיא ובטיעון שלי בבחירות בחמישה מאגראטן והכנו למי" לגה מכובדת ומחוב"רת ומכיוון שראשיהמשלה הכטיח לנו העברת חוק מיהו יהודי בעגלא ובזמן קריב ומכיוון שבכל זאת אין ברצוננו לפגוע, רחמנא ליצלן, ביהרות אמריקע, שתרמה, תורמת ועוד תתרם כספים ליישבות למען המשך קיום מיצוות לימודי-תורה והשתמטות בנינו מגיוס לצהל"ל, ישכתי על המזוכה והגעתי לפשרה מד-אורייתא:

במקום להוסיף את המילה בהלכה למילה נור שבסיפא של החוק (ניור בהלכה). נסתפק בתוספת חצי מילה בלבד, אולי חציה הראשון של המילה בהלכה, דהיינו כהל, אולי חציה השני של המילה בהלכה, דהיינו לכה.

ומאחר שהבתולה המהוללה, עוות-הבית של ביתי, פסקה שכתמים של לכה קשה יותר להסיר מאשר כתמים של כהל, הריני מורה אתכם, כל הרבנים המגיירים בכל קהילות-הקודש, להסתפק מעתה ואילך בשפיכת כהל על כל הבא בקהל-ישראל.

בשם הרב היהודי החרדי, **קורא**, תל-אביב

חדשות מן החזית (2)

עוד על ראשי-תיבות («מיכתבים», העולם הזה 10.2.88 והלאה).

לא תאמינו, אבל נגע ראשי-תיבות פשה לא רק בצה"ל, אלא גם בעולם החרדי (ואיני מתכוון לראשי-תיבות המקובלים אצלם מימים ימימה כמו שליט"א ורצ"ד, עד"ש, כאח"ב של ההגדה של פסח).

באחרונה היה מעשה בכחור-ישיבה ירושלמי שהתנהגותו לא נראתה לתכריו והם החליטו להעמידו במקומו בעזרת שורת הטרדות. לסידרת הטרדות הם קראו מלכה — מיבצע למען כבוד התורה.

ובשבוע שעבר הודרו חרדי אחד להודיע כי הוא הוד — הומרסכסואל רתי! **עומר בנימציק**, תל-אביב

רק הווינאים יכולים

על פעילות המינית של קשישים (העולם הזה 2.11.88).

כבודה של הר"ר חיה פריגוויץ (לחיות עם הפוליו) במקומה מונח, אך מן הראוי שהרופאה הצעירה והמכובדת הזאת תזכור את הכלל, כי אין הפרט מלמד על הכלל.

היא מספרת כיצד היא הכשירה רופאים-ברררר לספל בנושא המין והיא מזכירה מעשה כיהודי בן 80 שהתלונן: יש חשק, אין נשק!

זכותו של אותו יהודי להתלונן. אבל אני, המי בוגר ממנו בשנה (לפי תעודת-הלידה שלי, שהוציאה עליי עיריית וינה והמצוייה ביד, נולדתי ב'18 בפברואר 1908), איני מתלונן, ואני מודיע:

יש לי חשק ויש לי נשק! אין לי כל צורך להסתתר באלמוניות ואני חר-תם בשמי המלא —

חנן (הגם) ארלינגר, ירושלים

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לתבוע למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובת המערכת: רחוב גורדון 3, תל-אביב, מיקד — 63458.

בשעת הצורך ניתן גם לפנות בט"ל לפון — 232262 (03), במקסימיליה — 245242*3-972. מנ"י 2009, ובטלפון — RMYM IL 341667.

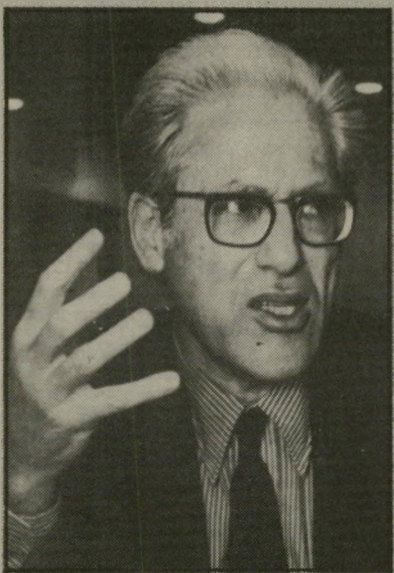
לעבודה בימי ו', החסירה שעות רכות ואף נעדרה מעבודתה במשך תקופה ארוכה.

פסק-הגדרות, שניתן ביולי 1987, קבע אמנם קביעות אלה, אך גם קבע כי על האוניברסיטה להחזיר את התובעת לעבודה ופסק שהוצאות הבררות ישולמו עליידי האוניברסיטה.

שני הפרופסורים אינם מכחישים את הדברים שנאמרו במכתב לגבי המזכירה, שהוא נשוא תביעת-הדיבה שהגישה, אלא טוענים כי עבודתה כחוג לפסיכולוגיה הסתיימה בפברואר 1984, בגלל הסיבות המפורטות במכתבו של ראש הר חוג, הר"ר א. מר"ו. התובעת נמצאה בלתי-מתאימה לעבודתה בחוג, מאחר וגילתה חוסר-יוזמה, חוסר-שיתוף-פעולה עם צוות עובדי-המישרד, והתנהגות בלתי-מקובלת ככל הקשור ליהסי אנוש ועבודה תקינים.

על כן טוענים שני הפרופסורים כי התובעת, בהתנהגותה, היא אשר גרמה לפיטוריה מהאר נברסיטה, ואין לה אלא להלין על עצמה. הם גם טוענים כי תביעתה קנטרנית, ועל כן אינה זכאית לסעד של פיצוי בית-הדין.

בכתבה-הגנה מוכחשת פרשנותה של המזכירה למכתבו של פרופסור שרפשטיין, מכיוון שבר מכתב נאמר גם כי התובעת היא מסודרת, אחראית ומצטיינת בהכנת תקציבים. עליכן כל האמור במכתב הוא ביקורת הבעת-דיעה כנה ולגיטימית בקשר להתנהגותה של שרה פרודון. כתבה-הגנה מדגישה כי המזכירה סירבה לקבל מישרות רבות שהוצעו לה על-ידי האוניברסיטה,

פרופסור שרפשטיין, התובעת נמצאה בלתי-מתאימה.

מזכירה פרודון, חוסר-יוזמה, התנהגות בלתי-מקובלת.

וזה הדבר שגרם לפיטוריה. הפרופסורים מדגישים גם כי לא התכוונו לפגוע בתובעת.

בסיום כתבה-הגנה אומרים הפרופסורים כי לאור השם שיצא לתובעת בעיקבות התנהגותה, מעשיה ומחדליה, אין היא זכאית לפיצויים כל-שום, ואין לה עילה לפיצויים. הם שומרים על זכותם להגיש כתבי-טענות מפורטות, אם יתקיים שלב ב' במשפט, ובו יפרטו את התנהגותה של התובעת.

מאחר שהעולם הזה פירסם את תביעתה של שרה פרודון, הרי זה רק הוגן לפרסם גם את טענות ההגנה.

ד.א. ארלינגר

אדם הגיש. כמי שכפאו שר אפרץ, מהכותל הי מערבי ליד ושם. מתותה יהודי לטיל יהודי, כשהוא משמיע נון-סטופ דיכרי התפעלות, התרגי שות והתפעמות.

כל זה מפני שהוא יודע — כמו כל פוליטיקאי אמריקאי — שהדרך לבית-הלבן, ולכל מיסדה פוליטית אחרת בארצות-הברית, מובילה דרך הכיס היהודי והקול היהודי.

אילו היינו אמריקאים לא-יהודיים, אך זה היה נראה לנו? אינני מעלה את השאלה הזאת ככבודך אגב, בגלל בוס... אני מעלה את השאלה מפני שטמונה בה, לדעת, אזהרה חמורה לגבי העתיד. ...אני חושש מפני היום שבו יקום הציבור האמריקאי הלא-יהודי ויצעק: ריז זה לא יכול להימשך!

גורג' וברברה בוש עם סוניה ושימרון פרס באוגוסט 1986, באור אחר לנמר...

ואו עלולה התגובה להפוך את הקערה על פיה. לא לכיוון של נורמליזציה של היחסים בין שתי המדינות, אלא לכיוון של אנטי-שמיות פרועה, שסימניה כבר ניכרים פה ושם כיום.

אם זה יקרה אייפעם, עלול איש כמו גורג' כוש להתגלות באור אחר לגמרי, ולהגיד דברים שונים מאוד מאותם דיבריי-התנפוח שהשמיע. וישראל, התלויה בארצות הברית, כפי ששום מדינה אחרת בעולם אינה תלויה בה, עלולה למי צוא את עצמה במצב נורא. וכמוהו יהודי ארצות-הברית.

כראי לחשוב על כך מראש. עכשיו. **עד כאן** האזהרה מלפני שנתיים. היא תקפה גם כיום.

הגנת הפרופסורים

מיד אחרי פירסום הכתבה על תביעת-הדיבה שהגישה המזכירה הבכירה שרה פרודון נגד הפרופסורים בן-עמי שרפשטיין ויעקב רואי (העולם הזה 30.11.88), התקשר עורך-דינים, מיכי מזרח, עם המערכת והודיע שהסנינים הגישו כבר כתבה-הגנה.

בכתבה-הגנה מבקשים שני הפרופסורים למי חוק את תביעת-הדיבה של המזכירה בשל היותה תביעה קנטרנית ו/או טורדנית. הם מגלים כי בית-הדין לעבודה דחה תביעות של המזכירה נגד האוניברסיטה, ואף חיב אותה בהוצאות. הם מצרפים את פסק-הבררות שניתן בעניינה של הר גברת פרודון, ובו נאמר כי היא לא הופיעה

הנה גבאי, מזכירת-המערכת, שהיא בעלת זיכרון אלקטרוני. הניחה השבוע על שולחני מאי מר שכתבתי לפני שנתיים וחודשיים. הוא הופיע במדור הודון תחת הכותרת נורה אדומה (העולם הזה 6.8.86)

זה היה כעיצומו של ביקור שערך סגן-הגנאי גורג' בוש בישראל, בימים האחרונים לכהונתו שימרון פרס כראשי-המשלה. מבחינה ישראלית היה זה חלק מהגיגות-הסיום שערכו או עוררו של פרס למי שעמד להיות ראשי-המשלה-המשעבר. מבחינה אמריקאית היתה זאת הכנה למסעי הבחירות של בוש.

הנה כמה קטעים מאותו מאמר: ראש ממשלת-ישראל וכל שריה עסקו בשבוע שעבר בחלטורה חשובה. הם מילאו — בחינם — תפקיד של סטאטיסטיים בסרטי-בחירות של גורג' בוש.

האיש בא בשליחות חשובה. שליחות שלא היתה ולא נכראה. ברגע האחרון נעשו מאמצים נואשים להכניס איזשהו תוכן לשליחות, וזו למי צוא איזשהו נושא לשליחות רצינית. חיפשו ולא מצאו. פשוט לא היה למר בוש מה לעשות בארץ. חוץ מדבר אחד: להכין חומר מצולם, שיעזור לו בעוד שנתיים לרכוש את הקולות והכספים של יהודי ארצות-הברית, במידוך אל הבית הלבן. זה היה ברור וגלוי. על כן הית זה כל-יך דוחה לראות כיצד ממחרים נבחרינו, בשנה ה-39 לי-עצמאות ישראל, למלא אישיש את תפקידו למען הסרט, כמו שועים במדינת-הגמרים, או כמו יהודי-גטו בחצרו של הפריץ.

בימים הגרועים ביותר של המנדטאט הכריטי לא השתדלו עסקני הישוב עד כדי כך למצוא חן בעיני הנציב העליון. זה היה מספיל.

אולם הבה וננסה לראשע לראות גם את הצד השני של המטבע.

איד זה יכול להיראות בעיניים אמריקאיות? גורג' בוש עלה לרגל לישראל כדי להתרפס לפני הישראלים ולהתנף ליהודי ארצות-הברית. הוא הצטלם ליד המנהיגים של מדינה קטנה, בת ארבעה מיליון נפש, התלויה כל-יכולה בחסדי משלס-הימים האמריקאי. הוא הרעיף עליהם שבחים ודיבריי-התנפוח, שהיו מעלים סומק בלתי

צילום: אריאל גורג'י